Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26418
Copyright: Admont, Benediktinerstift

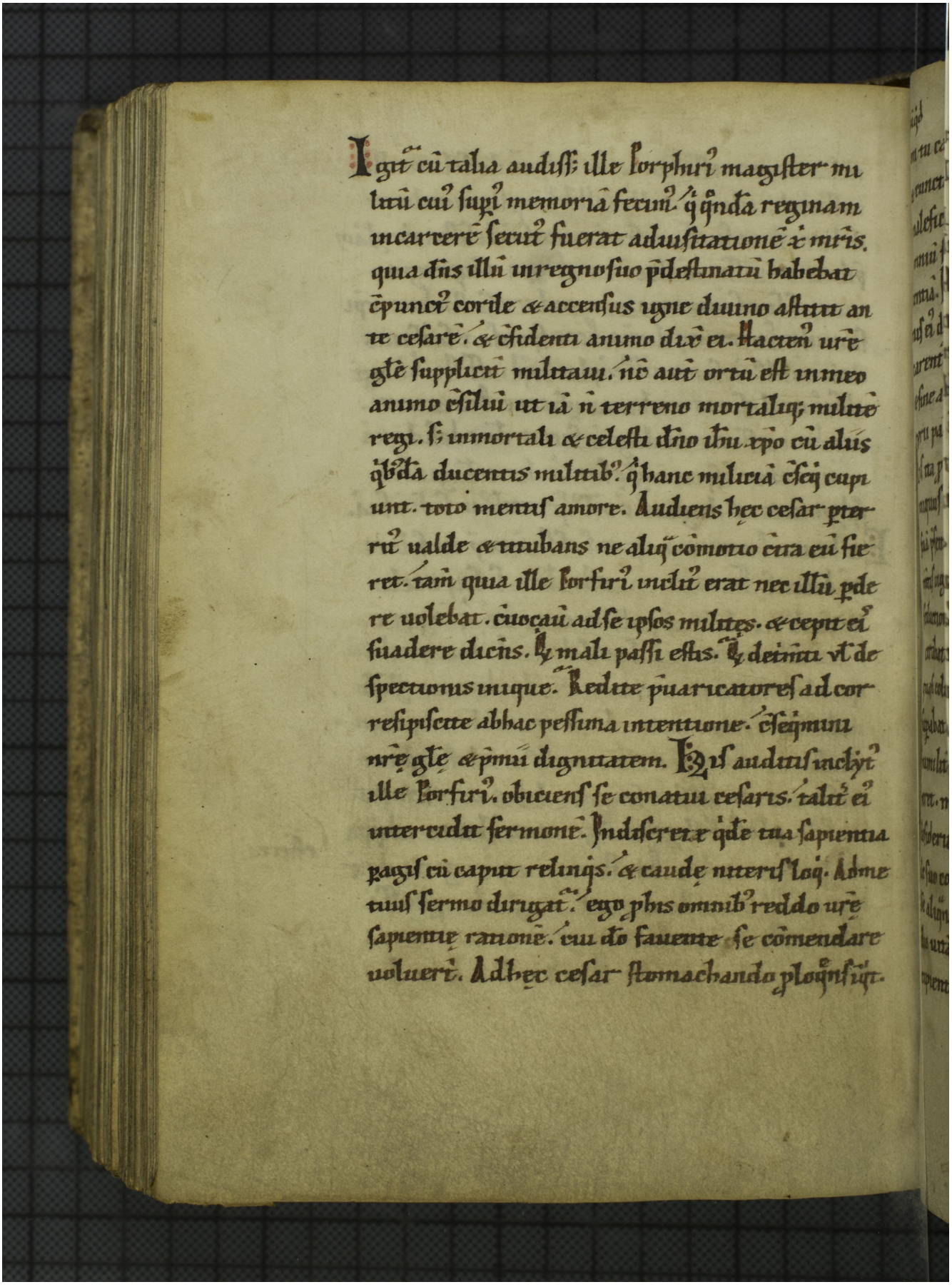

Igitur cum talia audisset ille Porphirius magister mi
litum cuius superius memoriam fecimus. quod quondam reginam
incarcerem secutus fuerat aduisitationem xpi martiris.
quia dominus illum in regno suo predestinatum habebat
compunctus corde & accensus igne diuino astitit an
te cesarem. & confidenti animo dixit ei. Hactenus uestre
glorie supplicium militaui. nunc autem ortum est in meo
animo consilium ut iam non terreno mortaliq; militem
regi. sed inmortali & celesti domino ihesu xpo cum aliis
quibusdam ducentis militibus. quod hanc miliciam consequi cupi
unt. toto mentis amore. Audiens hec cesar perter
ritus ualde & titubans ne aliqua commotio contra eum fie
ret. tamen quia ille Porfirius inclitus erat nec illum perde
re uolebat. conuocauit ad se ipsos milites. & cepit eis
suadere dicens. Quid mali passi estis. Quid detrimenti uel de
spectionis inique. Redite preuaricatores ad cor
resipiscite ab hac pessima intentione. consequimini
nostre glorie & premii dignitatem. His auditis inclytus
ille Porfirius. obiciens se conatui cesaris. talitur eius
intercidit sermonem. Indiscrete quidem tua sapientia
peragis cum caput relinquis. & caude niteris loqui. Ad me
tuus sermo dirigatur. ego pro his omnibus reddo uestre
sapientie rationem. cui deo fauente se commendare
uoluerunt. Ad hec cesar stomachando proloquens inquit.